विनतोवाच।
श्वेत एवाश्वराजो ऽयं किं वा त्वं मन्यसे शुभे।
ब्रूहि वर्णं त्वमप्यस्य ततो ऽत्र विपणावहे ॥ ३ ॥
कद्रूरुवाच।
5 कृष्णवालमहं मन्ये ह्यमेतं शुचिस्मिते।
एहि सार्धं मया दीव्य दासीभावाय भामिनि ॥ ४ ॥
सौतिरुवाच।
एवं ते समयं कृत्वा दासीभावाय वै मिथः।
जग्मतुः स्वगृहानेव श्वो द्रक्ष्याव इति स्म ह ॥ ५ ॥
10 ततः पुत्रसहस्रं तु कद्रूर्द्विष्टं चिकीर्षती।
आज्ञापयामास तदा वाला भूत्वाञ्जनप्रभाः ॥ ६ ॥
आविशध्वं ह्ययं क्षिप्रं दासी न स्यामहं यथा।
नान्वपद्यन्त ये वाक्यं ताञ्छशाप भुजंगमान् ॥ ७ ॥
सर्पसत्रे वर्तमाने पावको वः प्रधक्ष्यति।
15 जनमेजयस्य राजर्षेः पाण्डवेयस्य धीमतः ॥ ८ ॥
शापमेतं तु शुश्राव स्वयमेव पितामहः।
अतिक्रूरं समुत्सृष्टं कद्र्वा दैवादतीव हि ॥ ९ ॥
सार्धं देवगणैः सर्वैर्वाचं तामन्वमोदत।
बहुत्वं प्रेक्ष्य सर्पाणां प्रजानां हितकाम्यया ॥ १० ॥
20 तिग्मवीर्यविषा ह्येते दन्दशूका महाबलाः।
युक्तं मात्रा कृतं तेषां परपीडोपसर्पिणाम् ॥ ११ ॥
अन्येषामपि सत्त्वानां नित्यं दोषपरास्तु ये।
तेषां प्राणान्तिको दण्डो दैवेन विनिपात्यते ॥ १२ ॥
एवं संभाष्य देवस्तु पूज्य कद्रूं च तां तदा।
25 आहूय कश्यपं देव इदं वचनमब्रवीत् ॥ १३ ॥
यदेते दन्दशूकाश्च सर्पा जातास्त्वयानघ।
विषोल्बणा महाभोगा मात्रा शप्ताः परंतप ॥ १४ ॥
तत्र मन्युस्त्वया तात न कर्तव्यः कथं चन।
दृष्टं पुरातनं ह्येतद्यज्ञे सर्पविनाशनम् ॥ १५ ॥
30 इत्युक्त्वा सृष्टिकृद्देवस्तं प्रसाद्य प्रजापतिम्।
प्रादाद्विषहरीं विद्यां कश्यपाय महात्मने ॥ १६ ॥
नागाश्च संविदं कृत्वा कर्तव्यमिति तद्वचः।
निःस्नेहा वै दहेन्माता असंप्राप्तमनोरथा ॥ १७ ॥